

La legenda de l'estela d'argent

Un còp èra, en Val d'Aòsta, un sèrre que li agradava de charrar tot lo santclame de la jornada amb las bèstias, amagat entre los rancs.

Mas la nuèch venguda, se sentissiá tot solet e malaut de malenconiá, plorava de longa.

Dins lo cèl, la luna e las estelas l'agachavan,
despoderadas.

Una nuèch pr'aquò, una esteleta tota pichoneta se
destaquèt del firmament.

A la lèsta, traversèt la capa del cèl, davalèt sus tèrra e
se pausèt sus lo sèrre.

S'engulhèt entre los rancs e se daissèt tombar pel sòl,
entremièg las fendasclas de nèu e de glaç.

En la veire, lo sèrre li demandèt :

- Perqué siás tombada aici ?
- T'ai ausit plorar e ai decidit de te venir en
companha, respondèt l'estela.

Lo sèrre, tot secant sas lagremas, li faguèt riseta, mas
l'esteleta aviá tan freg que tremolava coma un fuèlh.

Alara, lo sèrre la recaptèt doçamenet d'una fina
borrilha blanca.

Amb tendresa, l'esteleta s'acroquèt a las raïças dels
saps e s'endormiguèt.

L'endeman, coma de costuma, lo solelh espeliguèt e...
quina suspresa quand espinchèt cap al sèrre !

Vegèt una flor polida coma tot, una flor de velós.
Es d'aquela nuèch d'aquí que dins la Val d'Aòsta
l'apelan Edelweiss, estela d'argent.